

เทศน์เช้า วันที่ ๒ สิงหาคม ๒๕๕๘

พระอาจารย์สงบ มนฺตฺสฺนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

อ้าว ตั้งใจฟังธรรมะ ก่อนเข้าพรรษามันหยุด ๔ วันเราเห็นอยู่แล้ว เราก็เตรียมตัวของเราไว้พร้อม ไปส่งเสปียงไว้ก่อน ทุกอย่างไว้ก่อน ฟืนฟู่ร่างกายไว้ให้เข้มแข็ง ให้เข้มแข็งเพราะอะไรละ นี่พระ จัดพระไปให้ไปจำพรรษาที่นั่นๆ ให้พระเขาฝึกหัดของเขา สถานที่ เราเปลี่ยนสถานที่เพื่อความสดชื่น เพื่อความสด ที่มันสด ที่มันใหม่ ร่างกายคนแข็งแรงเพื่อการประพฤติปฏิบัติ

ฉะนั้น ในเข้าพรรษาๆ มันสำคัญไฉน สำคัญว่าหนึ่งปีเราไปให้ของขวัญกัน เราไปชื่นชมกันวันปีใหม่ หนึ่งปี พระ พระเวลาจะเข้าพรรษา หนึ่งปีเราเที่ยวรุกคืบไป เราหาที่สงบสงัดประพฤติปฏิบัติเราไป เราหาที่จำพรรษาไป ถ้าจำพรรษาเราจะเข้มงวดกับเรา ตั้งสัจจะถือธุดงค์วัตรข้อใดข้อหนึ่ง หรือหลายๆ ข้อ ทุกคนตั้งกติกาขึ้นมาเพื่อจะค้นคว้าหาตัวเอง เพราะอะไร เพราะมันต้องจริงจังบ้างสิ

นี่เวลาโยมเขายังมีจริงจัง เขามีงานมีการของเขา พระเรามันก็ต้องมีหนักมีเบา ไม่ใช่อยู่อย่างไรก็อยู่อย่างนั้นแหละ ปีหนึ่งก็ปีหนึ่งอยู่อย่างนี้ แล้วก็เวลา ๕ ปี ๑๐ ปีฉันพรรษาเยอะนะ ฉันเป็นอาวุโสณะทุกคนต้องมาเคารพบูชา ให้ ๑๐๐ พรรษาด้วยถ้ำมันโง่ แต่ถ้ำมันฉลาดนะ สามเณรน้อยอายุ ๑ ขวบเป็นพระอรหันต์ คนเคารพบูชากันมาก แต่เวลาพระไม่เข้าใจ เห็นว่าสามเณรน้อย ตัวเองเป็นพระไปเล่นกับสามเณรน้อย

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเดือนนะ นั่นพระอรหันต์นะนะ ไปลูบหัวเล่นอยู่นั่น พระอรหันต์นะ ตัวเองทำอะไรอยู่ ตัวเองได้ประโยชน์อะไรอยู่ นั่นพระอรหันต์นะ แล้วพระอรหันต์มาจากไหนละ คำว่าพระอรหันต์นะ ทุกคนมันเป็นเป้าหมายของชาวพุทธเรานะ ถ้าชาวพุทธเราที่เราสิ้นสุดแห่งทุกข์ คำว่าสิ้นสุดแห่งทุกข์คือพระอรหันต์ พระอรหันต์คือว่าไม่หันกลับมาอีกแล้ว นั่นละถ้าสิ้นสุดแห่งทุกข์มันจะเสวยวิมุตติสุขๆ

วิมุตติสุขมันเกิดมาจากไหนละ มันเกิดมาจากหัวใจที่ทุกข์ยากนี้ หัวใจเวลาทุกข์เวลายาก เรាប់เรื่องความทุกข์ความยากเรាប់ได้ทั้งวันเลย แต่เราไม่เคยทำความสงบของใจเราให้ได้ เราไม่เคยค้นคว้าหาสัจธรรมในหัวใจของเราได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสร้างสมบุญญานิติการมาเป็นพระโพธิสัตว์ ๔ อสงไขย ๘ อสงไขย ๑๖ อสงไขย สร้างบุญญานิติการมาขนาดนั้น เวลาท่านเห็นภัยในวัฏสงสาร ไปเที่ยวสวนเห็นคนเกิด คนแก่ คนเจ็บ คนตาย เราก็ต้องเป็นเช่นนั้นหรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นหรือมันต้องมีฝั่งตรงข้าม ต้องไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตาย

แต่คำว่าไม่เกิด ไม่แก่ ไม่เจ็บ ไม่ตายนี้ยังไม่มีใครค้นคว้า ยังไม่มีใครหาได้ มันไม่มีใครทำได้ แต่ท่านเองท่านมีปฏิภาณอย่างนั้น ท่านมีบารมีอย่างนั้น พยายามออกค้นคว้าของท่านอย่างนั้น ท่านออกไปค้นคว้า ออกไปศึกษา ออกไปประพฤติปฏิบัติ ที่ไหนเขามีครูบาอาจารย์ ที่ไหนที่ปฏิบัติเขามีชื่อเสียง ที่ไหนเขามีคนนับหน้าถือตา ไปทดสอบๆ ไปศึกษากับเขามาหมดเลย มันก็ไปไม่ได้ มันไปไม่ได้ที่ไหน มันไปไม่ได้เพราะในหัวใจเรานี้ไง หัวใจเรารู้นี้ เรายังสงสัยอยู่ เรายังเวียนว่ายตายเกิดอยู่

การเวียนว่ายตายเกิด เวียนว่ายตายในวัฏฏะ เวียนว่ายตายเกิดในอารมณ์ของเรานี้แหละ ความลึกลับสงสัย ความรู้สึกลึกลับมันเกิดคับๆ อยู่ในใจ มันรู้ของมันอยู่ เรบอกที่เราไม่เกิด ไม่เกิดเอ็งรู้อะไร บอกว่าไม่ตาย ไม่ตายมันจะตายอยู่วันสองวันนี้ ไม่ตายที่ไหน มันก็เกิด แก่ เจ็บ ตายอยู่อย่างนั้นแหละ แล้วมันทำอะไรละ นี่ย้อนกลับมา ย้อนกลับมาบุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวกขณญาณ ย้อนกลับมาทำลายอวิชชาในใจขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราเป็นไก่ตัวแรกที่เจาะฟองอวิชชาออกมา เราเป็นไก่ตัวแรก เราถือศาสดาของเราไง พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราเคารพบูชารัตนตรัย พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นแก้วสารพัดนึกไง

เวลาโลกเขานึกกัน เวลาเขาทุกข์เขายากเขาก็แค่บรรเทาทุกข์ใจ นึกถึงศาสนา ศาสนาเป็นเขตอภัยทาน ใครมีความทุกข์ยากขนาดไหนก็ไปวัดไปวาไปพึ่งพาอาศัย ทุกข์ยากมาก็มาพึ่งพิงอาศัย พอพึ่งพิงอาศัยนะได้กำลังแล้วก็ออกไปสู้กับสังคมนั้นใหม่ แต่ผู้ที่เห็นภัยในวัฏสงสารเขาฉลาดสิ่งนั้นมาเพื่อจะเอาจริงเอจ้ง ถ้าเอจ้งเอจ้งขึ้นมา เวลานั้นสัจของไก่มันตื่นแต่เช้า มันขันทั้งแต่คนยังไม่ตื่น คนยังไม่ตื่นไก่มันขันท้องแล้ว ถ้าไก่มันขันท้อง ไก่มันออกอรุณแล้ว มันจะออกหากินแล้ว เราต้องตื่นก่อนไก่ เราจะเอาความจริง เอจ้งเอจ้งขึ้นมา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเปรียบ จิตของท่านเหมือนไก่ตัวแรกที่เจาะ ฟองอวิชชาออกมา แต่เราดูพฤติกรรมของไก่ ไก่ในโลกนี้มันก็บอกเวลา ชันบอกเวลา เดี่ยวนี้ไม่ ต้องการแล้วเขาเอานาฬิกา นาฬิกาปลุกตั้งไว้นะ เวลามันปลุกนะลุกขึ้นมาคดให้มันปิดก่อนแล้ว ก็นอนต่อ นี่ไงมันตั้งใจ ตั้งใจว่านาฬิกาปลุกแล้วมาภาวนาไป แต่เวลามันปลุกนะเอามือไปกดมัน นะ นอนต่อ นี่เปลี่ยนมาจากไก่มันขัน ไปห้ามมันไม่ได้ เวลานาฬิกาไปกดมันซะ กดไม่ให้มัน ปลุก

นี่เวลาไก่ตัวแรกเจาะฟองอวิชชาออกมา ถ้าเป็นไก่ ในการประพฤติปฏิบัติเราต้องเป็น ความจริงของเรา ต้องขยันหมั่นเพียรของเรา ต้องมีสัจจะของเรา ถ้าวันเข้าพรรษาแล้วเราก็ต้องตั้ง กติกากับเรา เอาความจริงกับเรา แต่เวลาคนที่ประพฤติปฏิบัติไปคุ้นชิน พอเขาว่าไก่มันคอยบอก เวลาใช้ใหม่ กูก็จะเป็ดแล้ว เป็ดมันก็บินได้ มันก็ลงน้ำได้ เป็ดมีทุกอย่างเลย

นี่ก็เหมือนกัน ประพฤติปฏิบัติไง ถูกลูกกั๊ง ฐู่ไปหมด นู่นก็ทำได้ นี่ก็ทำได้ พระพุทธเจ้า สอนแล้วเข้าใจหมด โอ้อโฮ ครูบาอาจารย์ว่านิพพานเป็นอย่างนั้น ว่างหมด กรรมฐานเป็ด เป็ดมัน ลงน้ำก็ได้ บินก็ได้ เออ เขาขันบอกเวลา มันก็บ๊ายๆ มันก็จะขันไปกับเขา มันทำได้ทุกอย่างเลย แต่ทำได้ไม่ดี ทำได้ไม่จริง ฉะนั้น ทำได้ไม่จริง นี่ไงวันเข้าพรรษาไป เวลาหลวงตาท่านพูดนะ เพราะท่านอยู่กับหลวงปู่มัน เวลาเข้าพรรษาอธิษฐานพรรษากันทั้งวัดเลย เวลาออกพรรษาแล้ว เหลือไม่กี่องค์ ทำไมจิตใจมันอ่อนแอขนาดนั้น เวลาจิตใจอ่อนแอขนาดนั้นท่านถึงได้ตั้งสัจจะ ใจ

ท่านบอกเองนะเวลาสมัยอยู่กับหลวงปู่มัน ทุกคนกลัวหลวงปู่มันเป็นอันดับหนึ่ง กลัว ท่านเป็นอันดับสอง อันดับเพราะท่านเป็นคนปกครองดูแลพระไป ถ้าเป็นคนปกครองดูแลพระ เป็นคนปกครองดูแล เวลาอธิษฐานพรรษามันก็รู้คนดูแลเขา เขาอธิษฐานชุกข์ เขาก็บิณฑบาต ชุกข์ของเขา เวลามีไทยทานมาก็เปิดบาตรรับๆ นั่นไงเขาขาดชุกข์แล้ว ท่านเห็นดำตาดๆ ฉะนั้น ท่านถึงได้วางหลักเกณฑ์ไว้

ท่านพูดบ่อยบอกว่าชุกข์ควัดรมันเป็นชุกข์ ๑๓ มันเป็นศีลในศีล ถ้าพระเราไม่จรโรง ไม่รักษาไว้มันก็เป็นแต่ทฤษฎี แล้วพอเป็นทฤษฎีแล้ว ต่อไปอนุชนรุ่นหลังเขาก็ไม่รู้ไม่เห็นของเขา นี่ทฤษฎีมันก็มีด้วย ข้อเท็จจริงมันก็มีด้วย พระเราก็ต้องมีด้วย เราก็ต้องทำด้วย เราก็ต้อง ปฏิบัติด้วย นี่เข้าพรรษา เข้าพรรษาเอาจริงเอาจังของเรา ถ้าประพฤติปฏิบัติมันจะได้ความจริง ของเราไป ถ้ามันไม่ได้ความจริงของเรา นี่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นไก่ตัวแรกที่เจาะ

ฟองอวิชชาออกมา เราจะเป็นเปิด กูจะเป็นเปิด กูไม่เป็นไก่อ่หรือ ไก่อ่มันลำบาก เป็นเปิดดีกว่า แล้วเปิดมันแฉไปได้หมด

ปฏิบัติอย่าให้มันแฉ อย่าให้กิเลสมันชักนำ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้เป็นความจริง เราประพฤติปฏิบัติเป็นความจริง หน่อของพุทธะ ถ้าจิตมันสงบนะเราไปเห็น หน่อของพุทธะ หน่อพุทธะคือหน่ออ่อนกับหัวใจของเราใจ ไอนี้ใจมันด้าน ใจมันนะมีแต่ความ คื้อด้าน ความคื้อด้านมันไม่มีความจริงอะไรเลย พุทโธ พุทโธเวลาจิตมันสงบเข้าไปมันลอก มัน ปอกเปลือก มันปอกเปลือกเห็นผลไม้ เนื้อในของมันที่มันอ่อน มันสดชื่น มันน่าชื่นชม ไอ้ความ แ่ ความชราภาพมันไม่มีใครต้องการ แต่มันก็ไม่เคยตายนะ มันก็เวียนว่ายตายเกิดอยู่อย่างนั้น แหละ

พุทโธ พุทโธ พุทโธเข้าไป หรือว่าปัญญาอบรมสมาธิเข้าไปจะเข้าไปสู่หน่อของพุทธะ ไปสู่หัวใจที่อ่อนนุ่ม หัวใจที่ควรแก่การงาน ถ้าไปเจอหัวใจที่ควรแก่การงาน เวลาประพฤติ ปฏิบัติขึ้นไปมันจะเป็นปัจจัยตั้ง เป็นสันทิฏฐิโก แล้วมันจะกราบ มันจะซาบซึ่ง คนเวลาซาบซึ่ง นะมันไม่ทำหรือ อีลู่จุกแฉกมันทำไม่ลงใจ มันทำไม่ลงเพราะอะไร เพราะมันเข้าไปสัมผัส มันรู้ว่ามันจะไปไหน มันจะไปไหน มันจะทำอย่างไรมันเห็นช่องทางของมันใจ แต่คนเราไม่เคย เห็นช่องทางเลยใจ มันจะเป็นเปิด ก้าบๆ อยู่อย่างนั้นแหละ มันไม่เป็นไก่อ่ เป็นไก่อ่ นะคูสิมันพัก มันดูแลของมัน มันขันมันบอกเวลา มันเป็นประโยชน์ มันขยันหมั่นเพียรของมัน

นี่ก็เหมือนกัน เวลาปฏิบัติไปแล้ว กิเลสนะมันเป็นกาฝาก เวลากาฝาก อวิชชา บัจฉยา สัง ขารา สังขารา บัจฉยา วิญญาณัง อวิชชา แล้ววิชชาละ วิชชา นี้วิชชาคือธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า นี่โง่ศีล สมาธิ ปัญญาคืออวิชชา คือมรรค ๘ วิชชามันไปทำลายอวิชชา กาฝากมันต้องอยู่เป็นต้นหน่อพุทธะ อยู่ต้นธรรม ต้นธรรมคือหัวใจของเรา มันมีอวิชชา มันมี กาฝากอยู่ แล้วกาฝาก เวลามองไปนี่กาฝากมันย่อยเต็มต้นเลยนะ โอ้ย กาฝากมันสวย โอ้ย อยาก ได้กาฝาก ไม่เอาต้นละ เอ็งไม่เอาต้นจะเอากาฝากหรือ

ปฏิบัติก็เหมือนกัน เอ็งจะเอาต้นมันหรือจะเอากาฝาก เอ็งจะเอาความเห็นของเอ็งใช่ไหม เชื่อแต่ตัวเอง ตัวเองเชื่อไม่ได้มันต้องเชื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เชื่อธรรมะขององค์ สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างไร องค์สมเด็จพระ

สัมมาสัมพุทธเจ้าสอนอย่างไร สอนให้เสียสละๆ อ้าว เสียสละดูไม่เห็นได้อะไรเลย กูมีแต่เสียสละ เสียสละวัตถุ วัตถุธรรม

นี่วัตถุมันเป็นธรรมนะถ้าจิตใจมันเป็นธรรม ถ้าวัตถุไม่เป็นธรรม เราฆ่าแกงกันเพราะวัตถุนั้น แต่ถ้าเป็นธรรม เป็นธรรมเราหาด้วยความชอบธรรม ถ้าหาด้วยความชอบธรรม ปฏิภาหก เวลาเราได้มาได้มาด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ เวลาเราจะให้เราให้ด้วยความชื่นชม ให้แล้วเราพอใจ ภิกษุผู้รับ ท่านสะอาดบริสุทธิ์ รับของไทยทานมาแล้วใช้ประโยชน์นั้น ตั้งแต่เริ่มต้น ท่ามกลางและที่สุด นี่ไงปฏิภาหกอย่างนี้ได้บุญมหาศาลเลย แล้วได้บุญมหาศาล แล้วได้มาเสียสละ เชื่อธรรมๆ ให้เสียสละ

เสียสละทำไม ก็เสียสละเพื่อหัวใจดวงนี้ไง หัวใจผู้ให้ หัวใจผู้ให้มันเบิกบาน หัวใจผู้ให้มันเข้มแข็ง หัวใจผู้รับ คนไร้บ้าน คนไร้บ้านไม่ใช่คนจนนะ คนไร้บ้านเขานักธุรกิจแล้วหมดตัว ไร้บ้านไปนอนอยู่ข้างถนน คนไร้บ้านที่ทุกข์ที่จนเพราะอะไร เขาไม่ใช่คนจนนะ คนจน คนไม่เอาไหนก็มี คนที่ทำธุรกิจผิดพลาด คนที่รักษาสมบัติของตัวเองไว้ไม่ได้ พอเวลาหมดตัวแล้วไปนอนอยู่ข้างถนน นี่คนไร้บ้าน ถ้าคนไร้บ้าน สิ่งที่ไร้บ้านเพราะอะไรละ ไร้บ้านเพราะว่าไม่มีสติปัญญา รักษา

นี่ไงว่าการเสียสละ เสียสละของเราเสียสละเพื่ออะไรละ ก็เสียสละเพื่อหัวใจดวงนี้ไง ถ้าหัวใจดวงนี้มันมีหลักมีเกณฑ์ขึ้นมา มันปลื้มใจ มันพอใจ เราเป็นผู้ให้ ผู้รับมีแต่ความทุกข์ความยากนะ คุณพระผู้ทรงศีลทรงธรรมขนาดไหนเขาไม่เคารพคนหรือ เคารพพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าวางธรรมและวินัยนี้ไว้ไง ภิกษุต้องภิกษาจารัง นี่ภิกษาจารบิณฑบาตไปเห็นความทุกข์ความยากของชาวบ้านทั้งนั้นแหละ ครูบาอาจารย์เราเดินบิณฑบาตไปตามคันทนา ฝาดงพงไพรไป

เวลาออกมาธุรงค์ เราเคยเป็น ออกมานี้ไม่ได้หรือเพราะกลัวความมันท่วมหัว ฝ้านี้ต้องใส่ไว้ในบาตรก่อน ใส่ฝ้าไว้ในบาตรแล้วลุยออกมา พอพ้นออกมาแล้วค่อยมาห่มฝ้าออกบิณฑบาต เวลาออกบิณฑบาตมันให้เห็นความทุกข์ความยากใจ พระไม่ใช่คนอนิน นอนจมอยู่นั่น ไข่เป็ด ก๊าบๆ อยู่บนมันไม่ใช่ไก่ ไก่เขาขันแต่เช้าเขาบอกเวลา เวลาปฏิบัติก็เหมือนกันกาฝากเราไม่เอา เราจะเอาต้นธรรม ถ้าต้นธรรม ต้นธรรมคือใจของเรา ถ้าใจมันสงบระงับเข้ามามันมีค่า

ฉะนั้น ถ้ามีค่า มันมีค่าที่ไหนล่ะ เวลาหลวงตาท่านไปโปรดประชาชน มานี้มาเอาใจคน มาเอาน้ำใจของคน การเสียดสนั้นท่านบอกเลยนะท่านทำให้ลูกศิษย์บอบช้ำ การบอบช้ำ เอ็งจะเสียดสนเอ็งก็ต้องมีสิ่งทีเสียดสนใช้ไหม ถ้าจะเสียดสน น้ำใจเป็นน้ำใจที่มันมองกันไม่เห็นด้วยสายตา ตาเปล่าใช้ไหม แต่เวลาถ้ามันจะเสียดสน ขวนขวายมาเพื่อหัวใจของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าสอนให้เสียดสนทาน เสียดสนเพื่อใจดวงนี้ เพื่อใจดวงนี้ให้มันได้คลายออก ให้มันยอมรับความเห็นต่าง

นี่เวลาเราอยู่กับประชาธิปไตย ต้องเคารพสิทธิของเขา เขาก็มีสิทธินะเขาเกิดเป็นคน เขาเกิดเป็นคน จะดีจะชั่วมันก็คน แต่เราก็กู้ป้องกันไว้คนชั่วไม่ให้เข้ามาใกล้เรา อเสวนา จ พาลานัม ปญฺหิตานญจ เสวนา ทุกข์ของบัณฑิตทุกข์เพราะอยู่ใกล้คนพาล คนพาลนะมันพาล มันไม่มีเหตุมีผล ไอ้เราอยู่ใกล้คนพาลทุกข์น่าดูเลยนะ มันคอยยุ คอยแหย่ คอยทำลาย ทีนี้มันพาลแล้วเราไปอยู่ใกล้มันทำไมล่ะ ถ้ามันเป็นญาติโกโหติกาของเราล่ะ มันเป็นสาขบุญญากรรมล่ะ

ถ้าเป็นสาขบุญญากรรม นี่สาขบุญญากรรมมันสร้างเวรสร้างกรรมกันมาไง ถ้าสร้างเวรสร้างกรรมกันมา เขามีสิทธิ์เป็นมนุษย์ มันมีสิทธิ์ของเขา แล้วเวลาคนพาลมันพาลเพราะมันมีอธรรมในหัวใจใจ เพราะมันคือด้าน คือด้าน เรียกร้อง แต่ถ้ามีธรรม นี่ที่เสียดสนเราเสียดสนทำไม เราเสียดสนเพราะเรามีธรรมไง ถ้าเรามีธรรมจิตใจมันอ่อนโยน จิตใจมันยอมรับฟังเหตุฟังผลไง ถ้าเวลาเราคุยกัน เจรจากัน ฟังเหตุฟังผลเราฟังนะ ถ้าเราฟังเหตุผลเขาดี เหตุผลเขามี น้ำหนักกว่ากันเราต้องยอมรับสิ

ถ้ายอมรับนะ ไอ้ความคือด้านนั้น ไอ้ความเห็นแก่ตัวนั้นมันก็เบาบางลงๆ มันเบาบางลงเพราะอะไร เพราะจิตใจเราพัฒนาขึ้น เวลาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไง นี่ไงกิเลส ตัณหาความทะยานอยากมันเป็นกาฝากไง กาฝากมันเกาะกินต้นธรรมอยู่นี่ไง มันเกาะกินพุทธะ เกาะกินผู้รู้ เกาะกินอยู่นี่ไง อวิชาไง แล้วอวิชา อวิชาความไม่รู้ ไม่รู้อะไร ไม่รู้ในอรรถสมมติ ไม่รู้ในความคิด ความชั่วของใจ ไม่รู้สิ่งดีงาม

เราไปเห็นทรัพย์สมบัตินี้ดีงาม วัตถุธาตุ ธรรมธาตุ วัตถุธาตุ จิตใจคนที่มีน้ำใจนะ วัตถุธาตุจะเป็นประโยชน์มากเลย แล้วธรรมธาตุล่ะ ธรรมธาตุนะ มันเป็นเรื่องแล้วนะมันวิมุติสุข คำว่าวิมุติสุขนะ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี หัวใจของเราจะสงบจะระงับ หน้าที่การงานก็อาบ

เหวี่ยงต่างน้ำเท่านั้นแหละ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะปรินิพพานนะ อานนท์ เรา
กระหายน้ำเหลือเกิน

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์มา ๔๕ ปีนะ การกระหายน้ำร่างกาย
มันกระหาย แต่จิตใจมันไม่กระหายหรอก เพราะเวลากระหายแล้วพระอานนท์ไปตักน้ำ ลังและ
ไม่ไปตักใจ อานนท์ ไปตักมาเถอะเรากระหายเหลือเกิน พอไปตัก น้ำตรงนั้นมันชุ่มๆ มันก็ใส
หมดเลย พระอานนท์นี่ทั้ง เวลาห้ามพระอานนท์ก็ห้ามเป็นพระโศคาบัน องค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา เป็นพระอรหันต์ รู้แจ้งโลกนอกและโลกใน

ให้พระอานนท์ไปตัก พอไปตักมาแล้ว ทีแรกก็ไม่ไปตักเพราะน้ำมันชุ่ม พอไปตักน้ำมัน
ใสเฉพาะที่ตัก พอตักมาแล้วมันก็เกิดมหัศจรรย์ขึ้นมาอีก ทีแรกก็ไม่ไปตักเพราะว่าไม่ต้องการให้
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจันน้ำชุ่ม เวลาไปตักน้ำมันก็ใสขึ้นมา โอ้อโฮ ไปถามองค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ สิ่งที่ไม่เคยมี ไม่เคยเป็นมันก็เป็นแล้ว น้ำมันชุ่มหมดเลย มันใสเฉพาะ
ตรงที่จะตัก มันเป็นอย่างนั้นเองอานนท์ ไม่ตื่นเต้น ไม่ตื่นเต้น ไม่สั่นไหว ไม่มีสิ่งใดประเด็นใน
หัวใจเลย มันรู้แจ้งแทงตลอด รู้แจ้งโลกนอกโลกใน มันไม่มีอะไรเลย แต่หัวน้ำ

ถ้าเราไม่ถึงเราเข้าใจไม่ได้ แต่ครูบาอาจารย์ท่านประพฤติปฏิบัติมาแล้ว ท่านเข้าใจสิ่งนี้
ได้ ถ้าเข้าใจสิ่งนี้ได้มันอยู่ไหนล่ะ ว่าเวลาเข้าพรรษา เวลาเข้าพรรษาแล้วมันควรมีหนักมีเบาไป ปี
ทั้งปีเราก็ปล่อยชีวิตเราสำมะเลเทเมา แล้วแต่วิซซากาฝากมันจะชักไป ในพรรษามีข้อห้ามกับ
ตัวเราเองข้อหนึ่งไม่ได้หรือ ข้อใดก็ได้ที่เราเห็นว่ามันไม่ดี เราไม่ทำ พยายามฝืนมัน ฝืนมันจะไม่
ทำในพรรษานี้ พยายามฝืนมันๆ ฝึกหัดตัดแปลงตน

การฝึกหัดตัดแปลงตนนั้นคือมรรค ถ้ามีมรรคนะ มรรคคือสัมมาทิฐิ ความดีงาม มันจะ
ไปต่อต้านกับมิจฉาทิฐิความเห็นแก่ตัว ความเคยชินของใจ ถ้าเราไม่แก้ไขใครจะแก้ไขให้ ไป
ฟังองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เทศน์สอน ไปหาครูบา
อาจารย์ ครูบาอาจารย์ก็เทศน์สอน แล้วเราไม่ประพฤติไม่ปฏิบัติ ไม่ตัดแปลงใจของเรา ใครจะทำ
ให้ล่ะ เราต้องทำเอง พอเราทำเองนะเราจะปลื้มใจ พอใจ

นี่จิตใจที่มันจะเป็นไก่อไม่เป็นเบ็ด ขันแต่เช้า ลูกขึ้นแต่เช้า ดูแลรักษาเรา รักษาหัวใจของ
เรา ทำหัวใจของเราให้มันชุ่มชื้นขึ้นมา แล้วมันปรารถนาเอง เวลาจะประพฤติปฏิบัติ
อาจารย์สิงห์ทอง ครูบาอาจารย์ของเราท่านเดินจงกรมทั้งวันทั้งคืน หลวงตากับหลวงปู่เจี๊ยะท่าน

ชมมากเดินได้อย่างไร เดินจนทางเป็นร่อง หินแดงถือออกไปหมดเลย หินน้ำมันเดิน ขนาดใช้ขนาดนั้น คนเดินไปเดินมาๆ ทำไมมันเดินได้ขนาดนั้นล่ะ เพราะเขามีงานภายใน เขามีมรรค เขามีสังขารความจริง เขามีอัตตสมบัติเขาถึงทำได้ไง

ไอ้เราไม่มีมรรคไง เหมือนเครื่องยนต์ แบตเตอรี่ก็ไม่มีไฟ เครื่องยนต์ก็ไม่มีน้ำมัน ยิ่งในแท็งก์น้ำมันเครื่องแห้งผาดเลย ดัดเครื่องอย่างไรก็ไม่ติด แต่ถ้ามันพร้อมหมด เวลามันติดแล้วนะ โอ้โฮ มันขยัน มันหมั่นเพียร มันมีความมุมานะ มีความอดทน นี่ถึงว่าเราประพฤติปฏิบัติเราจะเอาความจริง อย่า อย่าไปเอากาฝาก อย่าเป็นเป็ดก้าบๆ ไป เวลาปฏิบัติเก่งนัก ว่ายนํ้าก็ได้ บินก็ได้ ชนก็ได้ ไซ้ก็ได้ ได้ทุกอย่างเลย แต่ไม่มีอะไรเป็นสาระ ไม่มีอะไรเป็นความจริงเลย ไม่มี แล้วเราจะเป็นคนอย่างนั้นไหม เราจะเอาความจริงของเราละ ขยันหมั่นเพียร คนเราจะล่วงพ้นทุกข์ด้วยความเพียร ความเพียร ความวิริยะอุตสาหะจะเป็นสมบัติของเรา เอวัง